

ЗИМЕНЪ СЪНЪ

Замиратъ въ мека хубостъ
Въздишки полусънни,
Отмина зимна вечеръ,
Задрѣмва снѣженъ лесъ,
Замрежена луната
Къмъ своя заникъ тъне,
Далечъ отъ всѣки споменъ,
Отъ скръбъ, отъ блага вестъ.

Тукъ чий животъ загива
Подъ снѣжното мълчание,
Сърдцето всичко знае,
Но горестно мълчи,
Самò ли то погребя
Последнитѣ желаня
И загаси следитѣ
На тѣхнитѣ лжчи?